

СКУЛПТУРЕ МИРЕ САНДИЋ У свету младости

Вретенаста дечја тела, ликовни записи медаље и плакете Мире Сандић представљени у Великој сали Народног музеја

У наш уметнички живот Мира Сандић је ступила педесетих година, заправо онда када је положила пријемни испит за упис на Академију ликовних уметности, у класи са Ољом Ивањицки, Павлом Радовановићем, Ангелином Гаталицом, Момчилом Крковићем... Била је једна од жена које су се тих педесетих година готово искључиво посветиле вајарству. После Другог светског рата у Београду је било чак тридесет вајарки.

Мада је то, како вели наша саговорница, мушки посао од кога страдају женске руке, она је вајарству посветила свој уметнички живот и на изложби која је у току у Народном музеју представила радове који обухватају 40

Мира
Сандић

година њеног досадашњег рада. Њена стваралачка каријера условно се може поделити на осам фаза: на фазу која обухвата стварање дечјих портрета, фигура и фигурина (познатија као циклус игре и раста), затим на фазу рељефа, плакета, медаља и прозора, фазу ликовних записа о разноврсним појавама и стварима, човекових пријатеља и таписерија...

Психолошки моменат

Од почетка рада Мира Сандић се определила за свет детињства и младости, а да би ту област добро савладала проводила је дане у дечјим установама културе.

— Опседнута сам феноменом раста, тренуцима када дете прелази из света детињства у свет одраслих. Портрет је успешан оног тренутка када сам погодила његов карактер. Важан је психолошки моменат, каже уметница и додаје да никада није радила

дечје портрете по поруџбини већ су то увек била драга лица из суседства или деца пријатеља.

Мира Сандић је упознавала различите физиономије, ставове, покрете и моменте карактеристичне за одређене положаје. На пример, деца увек чврсто стоје на обе ноге мало раширених стопала. Пред непознатим светом се снебивају и стисну, увуку у себе. У годинама пубертетског узраста нагло израсту. Та вретенаста тела, тананост и крхкост посебно су уочљиви на фигуринама Мире Сандић. Поред дечјег света карактеристична фаза у стваралаштву ове вајарке је и циклус ликовних записа о врло различитим људима, појавама и стварима.

Логорашки број

— Записи су различити, али у сваком од њих постоји неки елеменат који је изразито наглашен. Тако је у запису о Адаму и Еви

наглашена јабука, а у запису о Види Јоцић, другарици из класе, доминантан је број који је наша уметница понела из нацистичког логора, каже Мира Сандић.

Наша саговорница истиче да прихвата апстрактну скулптуру која има форму и да је за уметнике веома важан занат што се данас, по њеном мишљењу, заоставља. Мира Сандић има иза себе око 400 регистрованих дела, радила је и парковску и галеријску скулптуру. У њеном атељеу на Топчидеру у вајарској колонији сада су углавном радови њеног супруга вајара Саве Сандића јер је њених 80 дела попунило Велику салу Народног музеја.

Стваралачки рад Мире Сандић крунисан је и монографијом из пера Вере Јовановић коју је објавила Спомен-збирка Павла Бељанског (Нови Сад, 1996) и која је недавно представљена у просторијама Народног музеја.

Марија Ђорђевић